

11. apr. 1842

FAKTA

Dato:

11. apr. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 13

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 58; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 62

TRANSSKRIFTION

Mandag 11 April.

I Lørdags Aftes gik jeg gennem Charlottenlund til Jægersborg. Mange Slags srnaae Blomster ere alt udsprungne trods den kolde Luft. Fuglene sang; jeg standsede tit og lyttede til disse mageløse Fløitetoner, hvormed Drosselen hilser Foraaret; jeg tænkte paa, hvor tit jeg paa det yndige Frederiksværk havde lyttet til disse Toner, naar jeg gik i Lunden ved min Faders Have, og Drosselerne sad i de høie Graner; der vare de saa uforstyrrede, og meest efter Regn eller i mildt Graaveir sang de da, eller slog, for di saadanne afbrudte Toner kan man vel ikke kalde Sang, det var som de talte til Magen, der var skjult i Løvet. Dengang harmonerede det bedre med min Stemning end nu; men dog var det usigelig velgjørende for mit syge Sind, at høre de kjære Toner, see de høie mægtige Træer, mørke mod den gyldne Glands i Vest, hvor Solen gik ned. Naturen har noget mere, noget høiere end Alvor, den har Ro – og det er vel derfor, den udøver saa mægtig Virkning paa de stakkels travle Mennesker med deres tusinde Sorger og Bekymringer. –

i sit Hjem, som jeg min. A Par Daz, har gjort, jeg gaar for mig og
id; men det kommer af den Høi, der er min, saa jeg trænger til et
snydeløst, jeg havde ellers ikke holdt det ud, og mit Hjemmer for
en Maanedes Tid. Den var saa saarligt. Hvorfor kan jeg min ikke
slaa det af Hovedet og kun tænke paa det store Maleri, og idag har
gjort det første Grundtræk til — jeg kan det ikke end mere.

Mandag 11 April

I Lørdags Aften gik jeg gennem Charlottenlund til Jagersborg. Mange
Slags sanna Blomster ere alt udsprungne trods den kalde Luft. Englene
sang; jeg staaede til og lyttede til disse smagløse Flertoner, hvorved Drossen
tenkedes forrest; jeg tænkte paa, hvor tit jeg paa det gamle Frederiks værk
havde lyttet til disse Toner, naar jeg gik i Lunden ved min Faders Haves, og
Dragsalerne. saa: de hvide Graner; der naar de saa uforstyrrede, og mest
efter Nogen eller i smilte Gravvær sang de da, eller slog, for de saadanne af
sunde Toner kan man vel ikke kalde Sang, det var som de talte til Mogen,
der var skilt i Løvet. Dengang harmonerede det bedre med min Høi
end nu; men dog var det usigtlig velgjørende for mit syge Sind, at høre de
kjære Toner, saa de hørte smagløse, mørke med den gyldne Glæde i Vest;
hvor Løven gik ned. Naturen har noget mere, noget hvidt end Alvor, den
har Ro — og det er vel derfor, den indvæi saa magtig Virkning paa de stak-
kerte traule Mennesker med deres tusinder Løve og Rødder og grønne.

12 April

Han er syg; han mættel holdt sig inde. For jeg ikke havde kendt. Og id han
har vist; jeg tænke kun paa hende og hvar ganske usikkert til mit Arbeid.
Gulblåt søgde for tiden her hos mig. Deres Malerier mangler Nøgt for at tillate,
man naar ejers Følelse og markere paa det smukke i Deres Arbeiden, der saa
saa at blive lidt forliden, saa kommer det. Man vidste ikke, hvor disse Ord
slog mig. Men der var i Toner Nøgt, som gjorde, at jeg måtte tro den det
hede Høiigheden langsom med det Alvor, og forlængere: De men saa at hvar forliden
eller de Ord vare mig grundigt imod, min da jeg ville ansee det for en stor Lykke
at se og Høiighed hos nogen Lyden end netop hos hende, der har givet mig at
Pig vilde gifte sig. Det har Louise kindtlig fortalt mig, angang, og dag kan jeg
ikke op give Hædet om at inde hendes Høi. Det Høiighed jeg mine da
heller Varme og Glæde, da man der ejere mig lykkelig, denne Kængel efter
magt. Høiigheden kan sandelig ikke gjore det. — Mit sidste Brev til min
nu mere sikkert have haaret Paa af min uslykkelige syge Stemning; hende
man har forstaaet det, og længe efter Brev fra hende, den Nedsigelse.